

Arrest

nr. 301 158 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 12 maart 2022, dient op 15 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 26 juli 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 augustus 2023.

1.3. Op 13 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 13 september 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, het soennitisch geloof aan te hangen en van Pathaanse origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Gulakhel, gelegen in het Qarghayi district van de Laghman provincie waar u verbleef tot uw vlucht naar België. Uw moeder, vier broers en drie zussen wonen nog steeds in Gulakhel. Sinds het moment van de feiten waarop u zich beroept, leeft uw vader ondergedoken op verschillende adressen.

Vanaf 2018 wisselde u school af met het werken op de velden van A. A. A., de voorzitter van de provincieraad van Laghman. Daarnaast stond u uw vader H. sporadisch bij in zijn werk als nachtbewaker van de nabijgelegen Shahid Abdul Sater overheidsschool.

Ongeveer in oktober of november 2020, zijn de bedreigingen door de taliban aan het adres van uw vader begonnen. Uw vader werd meer dan zes of zeven keer per brief en acht of negen keer telefonisch aangemaand om het werk als bewaker in de Abdul Sater school stop te zetten. Aanvankelijk hield uw vader dit verborgen, maar zo'n twee maanden voor uw vertrek vernam u van deze bedreigingen.

Ongeveer zes maanden na de start van de bedreigingen werd uw vader tijdens één van zijn nachtelijke shifts door een zevental mannen van de taliban aangevallen en ontvoerd naar de 'Black Mountain'. Ze hielden uw vader daar zes dagen vast met andere overheidsmedewerkers. U bent nadien te weten gekomen dat uw vader daar mishandeld werd met als gevolg dat hij zijn rechterarm niet goed meer kan gebruiken. Door de verdwijning van uw vader vreesde uw maternale oom H.F. eveneens voor uw leven waarop u op zijn aanraden het land ontvlucht bent. Sindsdien heeft u maar sporadisch nieuws van uw vader, die ondergedoken leeft.

Los van uw vaders situatie had ook uzelf problemen met de taliban, dit omwille van het werk dat u deed voor de lokale leider A.A.A. U kreeg elke maand of elke twee maanden een brief dat u de gronden moest verlaten en niet meer voor A.A.A. mocht werken.

Tot op heden sturen de taliban brieven naar uw familie en zijn ze naar u op zoek. Bij terugkeer vreest u door de taliban gedood te worden.

Tijdens uw reis doorkruiste u Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk met als eindbestemming België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 15 maart 2022, een dag na uw aankomst op het grondgebied.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van de taskara van uw vader, een originele verblijfstitel van uw neef A.A. die sinds 2015 in België verblijft, een kopie van drie documenten ter staving van het werk van uw vader op de Shahid Abdul Sater school, tien foto's van A.A.A. en twee originele omslagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 12/04/2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd

overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat A.S. op datum van 22/03/2022 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger'. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet maar in werkelijkheid minstens vijf jaar ouder bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Voorts legt u zeer tegenstrijdige en volatiële verklaringen af over wanneer u Afghanistan precies ontvluchtte. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelde u dat u ongeveer een maand na de verdwijning van uw vader vertrok (vragenlijst CGVS d.d. 26/07/2022, vraag 3.5) Dit sprak u een eerste keer tegen door aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan te geven dat u het land verliet in juni of juli 2020 (NPO, p.5). Vervolgens verklaarde u dat u Afghanistan verliet tijdens de zes dagen durende ontvoering van uw vader meer dan een jaar voor de overname van de taliban (die plaatsvond in augustus 2021)(NPO, p. 9). Als u daarna gevraagd werd om het moment van uw vaders verdwijning te preciseren, beweerde u dat hij echter in 2021 ontvoerd is, wat niet meer strookt met de eerst opgegeven data (NPO, p.10). Daar week u iets later opnieuw van af door te stellen dat u al vertrokken was voor uw vaders verdwijning (NPO, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kwam u terug op uw eerdere verklaring dat u tijdens zijn ontvoering gevlucht zou zijn (NPO, p. 11). Een dergelijke loutere herhaling van één van de door u aangehaalde versies verklaart de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Sterker nog, tegen het einde van het gesprek kwam u andermaal met een andere versie door te beweren dat u vertrok 'een maand of 25 dagen' na de ontvoering van uw vader (NPO, p.12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, stelde u dan weer dat u op dat moment niet goed wist wat u moest zeggen (NPO, p. 11). Uw verklaringen op de DVZ werden echter aan u voorgelezen in het Pasjtoe en u heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakte u verder geen enkele melding van enige problemen of correcties die u wenste aan te brengen aan het verslag van het onderhoud dat bij de DVZ werd opgesteld (NPO, p. 2). U bood dan ook geen enkele redelijke verklaring voor het feit dat u uw vertrek uit uw land van herkomst op drie verschillende tijdstippen situeerde doorheen uw procedure.

Dergelijke vergaande inconsistenties omtrent uw vertrek uit uw land van herkomst, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op manifeste wijze.

Voorts moeten er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het werk van uw vader als bewaker in een school. Zo slaagde u er niet in om ook maar één collega van uw vader bij naam te noemen terwijl u zelf naar deze school ging (NPO, p. 7, 13) en kon u niet aangeven wanneer uw vader zijn werk in de school aanvatte, al denkt u dat dit misschien wel in één van de neergelegde documenten zou kunnen staan (NPO, p. 7). Dit gebrek aan basisinformatie is des te frappanter daar u aangaf dat u uw vader soms bijstond in zijn werk (NPO, p. 8). Zelfs indien wordt aangenomen dat uw vader dit werk uitvoerde, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken krijgen met vervolging, laat staan dat u als familielid van een bewaker van een school een dergelijk risico zou lopen. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. Uzelf haalde geen dergelijke elementen aan. Integendeel u had geen idee waarom de taliban een probleem zouden hebben met het werk van uw vader (NPO, p.11). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een

nood aan bescherming zou hebben omwille van de functie van uw vader. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u of uw vader in het verleden in het vizier van de taliban zijn gekomen ten gevolge van dit werk.

Vooreerst kon u nauwelijks speciëren wanneer exact uw vader ontvoerd werd, en zelfs na herhaald doorvragen was het enige antwoord dat dit ergens 'in de zomer' zou zijn geweest (NPO, p.9). Dat u zich zo'n belangrijke gebeurtenis maar beperkt kan herinneren, is zeer bevreemdend. Op de koop toe sprak u dit herhaaldelijk tegen op latere tijdstippen van het interview (zie hierboven). Vervolgens bleef u ontzettend vaag over wie exact achter u vader aanzat en hoe dat contact dan juist verliep. Gedurende het persoonlijk onderhoud kon u enkel bevestigen dat het over 'de taliban' ging, maar kon u verder geen enkele duiding geven over de identiteit van de belagers van uw vader (NPO, p.10). Het is opmerkelijk dat iemand die volgens u 'per maand of per week' bedreigd wordt door de taliban, geen idee heeft over wie hem lastig valt noch tracht om de identiteit van deze personen te achterhalen (NPO, p.10). Uw vader gaf een nummer door aan de 'national security' – niets meer dan een blote bewering aangezien u hier geen enkel (begin van) bewijs van neerlegt) - maar ondernam verder niets om meer te weten te komen over zijn belagers (NPO, p.10). Daarbovenop beweerde u eerst dat er geen persoonlijk contact was tussen de taliban en uw vader, wat u later tegensprak door te beweren dat uw vader deze brieven persoonlijk overhandigd kreeg van de taliban (NPO, p.10). Tot slot, bevatten uw verklaringen ter zake een groot resümé aan vaagheden en onaannemelijkheden. U schatte de frequentie van de bedreigingen van uw vader vaagweg op éénmaal per maand of éénmaal per week (NPO, p. 10), u wist niet of andere collega's van uw vader op deze school ook met bedreigingen te maken hadden (NPO p.12,13), noch waarom de taliban überhaupt problemen had met het werk van uw vader (NPO, p. 11), noch waar uw vader naartoe ging direct na zijn vrijlating (NPO, p. 9). U verklaarde dat de taliban uw vader na zijn ontvoering simpelweg 'te voet' naar huis liet gaan, wat betekent dat hij exact zou kunnen beschrijven waar dit kamp ligt (NPO, p.9, 12). Dit is des te frapperender aangezien u beweerde dat er nog andere overheidsmedewerkers bij uw vader gevangen waren (NPO, p. 12) waardoor niet kan worden ingezien hoe de taliban wisten dat uw vader hun locatie geheim zou houden. Dergelijke werkwijze van de taliban oogt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk. U gaf bij het CGVS nog aan dat uw vader sinds zijn ontvoering van plek naar plek reist en zich tracht te verbergen (NPO, p. 4, 9) terwijl u bij de DVZ had aangegeven dat uw vader thuis woonde (verklaring DVZ d.d. 20/07/2022, vraag 13A). Hiermee geconfronteerd herhaalde u opnieuw louter uw meest recente versie (NPO, p. 15), hetgeen de tegenstrijdigheid niet uitklaart.

Uit het geheel van bovenstaande bijzonder vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen en ontvoering van uw vader door de taliban. Hieruit volgt dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan enige persoonlijke problemen die u hierdoor zou kunnen ondervinden in de toekomst.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u zelf ook dreigbrieven van de taliban gekregen te hebben ten gevolge van het werk dat u deed op de landerijen van de voorzitter van de provincieraad van Laghman, A.A.A. (NPO, p. 13). Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u dit werk en problemen niet heeft vermeld in uw eerdere interviews bij uw registratie en bij de DVZ, noch toen u gevraagd werd uw volledige vluchtrelaas uiteen te zetten (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 15/03/2022, p. 4; vragenlijst CGVS, vraag 3.5, 3.7, 3.8; NPO, p.13). Er mag nochtans verwacht worden dat u deze werkzaamheden en persoonlijke bedreigingen zou vermelden wanneer u de kans werd geboden uw redenen voor uw vertrek en uw asielmotieven toe te lichten. De vaststelling dat u deze gebeurtenissen pas anderhalf jaar na uw aankomst in België voor het eerst aanhaalde, doet dan ook op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel deze werkzaamheden als de bedreigingen ten gevolge ervan.

Voorts gaf u tegenstrijdige verklaringen over deze werkzaamheden en het tijdstip van de bedreigingen. U beweerde immers dat u dit werk uitvoerde tot ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 14), dat u ongeveer maandelijks of elke twee maanden een dreigbrief kreeg waarvan de laatste in februari of maart 2021 (NPO, p. 14) en dat de maïs geoogst werd net voor uw vertrek (NPO, p. 14). Aangezien uit objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de maïs in uw regio geoogst wordt in de maand oktober, is dit onverenigbaar met uw verklaringen omtrent het tijdstip waarop u bedreigd werd alsook met uw – uiteenlopende - verklaringen omtrent het moment waarop u Afghanistan verliet (zie boven). Deze ernstige incoherentie doet dan ook wederom sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze werkzaamheden en de persoonlijke bedreigingen door de taliban.

Uw verklaringen over uw reactie op de brieven van de taliban overtuigden bovendien op geen enkel punt. Zo verklaarde u dat u deze brieven zelf niet kon lezen (NPO, p. 14) hetgeen hoogst opmerkelijk is gezien

het feit dat u tot de negende graad naar school bent gegaan in Afghanistan (NPO, p. 3) en bij de DVZ had aangegeven dat u wel degelijk kon lezen en schrijven (verklaring DVZ, vraag 11). Dat u pas in België wat leerde lezen, ook in het Engels (NPO, p. 14) overtuigt geenszins als verklaring hiervoor. Verder stelde u dat leider A. u omwille van angst voor de taliban verbood met deze brieven naar zijn huis te komen terwijl hij zelf de oorzaak is van uw problemen (NPO p. 13).

U legde overigens geen enkel (begin van) bewijs voor van deze brieven (NPO p.14).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkzaam was voor A.A.A. en hierdoor persoonlijk bedreigd werd door de taliban.

Tevens kan nog worden opgemerkt dat u geen enkele talibancommandant uit uw regio bij naam kon noemen, hetgeen de geloofwaardigheid van enige actuele vrees voor de taliban verder ondermijnt (NPO, p. 6). Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij zich blijvend informeert over de kernelementen van zijn relaas, waaronder de identiteit van zijn belagers. U verklaarde nochtans nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan waardoor u zich hierover verder had kunnen informeren (NPO, p. 4). Uw kennelijke desinteresse hierin is onmogelijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de definitie van de vluchtelingenstatus.

Er kan tot slot nog worden aangestipt dat u geen enkel document neerlegt waaruit uw identiteit kan blijken en daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegde over de locatie van uw taskara, die u eerst zogenaamd in Afghanistan zou hebben gelaten (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 15/03/2022, p. 4) maar in latere verklaringen zou zijn kwijtgeraakt in Griekenland (verklaring DVZ, vraag 26; NPO, p. 3). Hiermee geconfronteerd herhaalde u opnieuw slechts uw laatste verklaringen hetgeen de incoherentie niet uitklaart (NPO, p. 15). Deze incoherentie omtrent uw identiteitsdocument doet vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op één van de op een taskara vermelde eigenschappen zoals uw identiteit, uw scholingsgraad, werkzaamheid, de datum of de plaats van afgifte.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De documenten van uw vader zijn enkel kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit niets dat u een band heeft met de persoon van deze documenten. De foto's van A. zeggen niets over uw eigen werkzaamheden of problemen aangezien u nergens zichtbaar bent op deze foto's. Hoe dan ook is het onmogelijk de omstandigheden, tijdstip en plaats te bepalen van dergelijke foto's. Dat u een neef zou hebben die sinds 2015 in België verblijft, doet op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit de twee omslagen kan hoogstens worden afgeleid dat u post heeft ontvangen vanuit Afghanistan.

Documenten hebben verder slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Laghman actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie

en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM), van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot zijn vluchtrelaas stelt verzoeker vooreerst dat hij zijn volledige medewerking heeft geboden om een zicht te geven op zijn herkomst en het dagelijks leven voor zijn vertrek uit Afghanistan. Hij meent dat zijn familieleden aanzienlijke risico's hebben genomen om de nuttige elementen door te sturen en verklaart dat hij in het vizier van de taliban is gekomen omwille van het feit dat zijn vader voor de voormalige overheidsdiensten heeft gewerkt. Voorts meent hij het niet eens te zijn met de strakke interpretatie van de Koran en legt hij uit dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zou terechtkomen in een situatie van extreme armoede. Hij verklaart dat zijn vader momenteel niet werkt en dat hij amper op dezelfde plek verblijft uit vrees voor de taliban. Hij vervolgt dat hij nauwelijks contact heeft met zijn rechtstreekse familie, gezien zij niet over een telefoon beschikken en zijn moeder bang zou zijn om te worden afgeluisterd en verklikt.

Aangaande zijn leeftijd houdt hij vast aan zijn verklaring dat hij 17 jaar was vóór het vertrek uit Afghanistan en dat hij zijn taskara verloren heeft ingevolge een *pushback* tussen Griekenland en Turkije. Hij verklaart

geen verdere documenten te kunnen voorleggen omwille van het moeilijk contact met personen in Afghanistan. Verder wijst hij erop dat zijn leeftijd niet raakt aan de kern van zijn relaas en dat hierdoor geen negatief beeld voor wat betreft de algemene geloofwaardigheid mag gevormd worden.

Zijn tegenstrijdige en volatiele verklaringen wijt hij aan het feit dat hij bij aankomst in België ernstig geschokt was door het onthaal in Griekenland en hij bij de DVZ niet in staat was alles te vertellen. Hij vervolgt dat hij op geen enkel ogenblik werd bijgestaan door een advocaat waardoor hij geen essentiële inlichtingen heeft gekregen. Hoewel hij enkele jaren gestudeerd heeft, kan dit volgens hem geenszins worden vergeleken met een Belgisch parcours. Hij ging immers niet dagelijks naar school en was lange periodes afwezig waardoor hij het moeilijk had om een zeker niveau te halen. Dit heeft volgens hem tot gevolg dat hij niet kan lezen of schrijven, dat hij een heel beperkt geheugen heeft en dat hij moeite heeft om zich te kunnen concentreren. Hij verwijst hiervoor ook naar verschillende bronnen om aan te tonen dat Afghanistan één van de landen is met het grootste aantal analfabeten. Hij voegt ook nog toe dat zijn schoolperiode onderbroken werd door veiligheidsmaatregelen. Vervolgens uit hij kritiek op de notities van het persoonlijk onderhoud, namelijk dat de zinnen niet volledig zijn waardoor het geheel moeilijk verstaanbaar wordt. Dat hij hier geen opmerkingen over gaf, wijt hij aan het feit dat hij niet werd bijgestaan door een advocaat.

Ter verantwoording van zijn incoherente antwoorden over het werk van zijn vader wijst hij opnieuw op een slechte communicatie en op het weinige verstand van de commissaris-generaal. Hij merkt ook op dat zijn vader niet als onderwijzer of onderhoudspersoneel werkte bij de staatschool, maar dat hij was aangesteld als deel van de veiligheidsdienst van de school en dat het binnen dit kader aangenomen kan worden dat hij zich diende te houden aan een bijzonder protocol van geheimhouding. Bijgevolg acht verzoeker het logisch dat zijn vader weinig over zijn werk vertelde en hij geen kennis had van de namen van zijn collega's of eventuele tussenkomsten om aanslagen te vermijden. Bovendien was hij niet in de gelegenheid de situatie met zijn vader te bespreken, gezien hij geen enkel contact heeft met hem. Hij voegt toe dat het feit dat hij geen namen kende van talibanleden die in de regio werkzaam waren geenszins uitsluit dat hij een slachtoffer is. Hij benadrukt dienaangaande dat hij al was vertrokken voordat de taliban de macht overnamen en dat de taliban toen niet in het openbaar handelden, maar wel steunpunten konden vinden in elk dorp. Hij speculeert voorts nog dat het niet kan uitgesloten worden dat de taliban zijn vader viseerden omdat hij een rol heeft gespeeld bij het verhinderen van een geplande aanslag. Dat verzoeker tegenstrijdig was betreffende de chronologie van gebeurtenissen of het aantal bedreigingen, was volgens hem het gevolg van een totale verwarring tijdens het interview. Hij bevestigt dat hij persoonlijk of rechtstreeks geen bedreigingen heeft gekregen, maar dat de bedreigingen jegens zijn vaders wel stroken met de beschikbare informatie. Tot slot stelt verzoeker, verwijzend naar 's Raads arrest nr. 261 886 en een artikel van Vluchtelingenwerk Vlaanderen dat het voorleggen van kopieën de commissaris-generaal niet ontslaat van een inhoudelijk onderzoek, dat volgens hem *in casu* niet plaatsvond.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar de nota van Nansen om te besluiten dat de informatie die de commissaris-generaal gebruikt niet voldoende is of niet recent genoeg is. Hij meent dat er opnieuw een opwelling is van geweld en verwijst hiervoor naar verschillende nieuwsartikels. Hieruit leidt hij af dat de veiligheidssituatie in Afghanistan niet goed is en dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel de taliban gevisieerd zouden worden. Voorts meent verzoeker dat hij, ondanks zijn eerder kort verblijf in het westen, diep verwesterd is en al enige tijd afstand had gedaan van de traditie. In dat verband wijst hij op het feit dat hij geen school liep bij een "Korasche" school, maar wel bij een staatschool. Aangaande artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet zet hij uiteen dat de problematische situatie wel degelijk veroorzaakt wordt door de *de facto* overheid, zijnde de taliban, die er bovendien voor zorgt dat er geen controle is. Hij citeert vervolgens uit het EUAA verslag van april 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal de problematiek enkel in theorie te onderzoeken en hem niet te ondervragen over de sociale en economische situatie van zijn familie. Hij verklaart dienaangaande dat hij slechts zeer sporadisch contact heeft met zijn familie via de kinderen van zijn oom, maar dat ze het niet gemakkelijk hebben gezien zijn vader gedwongen werd te stoppen met werken, de schoolgebouwen werden ingenomen door de taliban en de landerijen waarop hij zelf werkte niet meer bestaan. Hij vermeldt tevens de aardbeving, de belastingen en de hongersnood in Afghanistan. Hij verwijt de commissaris-generaal hem niet ondervraagd te hebben naar een mogelijke verwestering. Gelet op de voortdurende mensenrechtenschendingen en de strengere toepassing van de sharia is de vrees voor risico's ingevolge (gepercipieerde) verwestering volgens hem dan ook reëel voor jonge mannen die terugkomen uit het westen. Hij tracht verder ook aan te tonen dat seculiere scholen omgevormd worden tot koranscholen, dat de internationale gemeenschap maatregelen vraagt, dat de situatie niet zal verbeteren en dat de rechten van vrouwen verder ingeperkt worden. Hij concludeert dat hij in geen geval recht zal hebben op een eerlijk proces in geval van terugkeer naar Afghanistan.

3. Nieuwe stukken

3.2. Op 12 januari 2024 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban omwille van zijn vaders tewerkstelling als nachtbewaker bij een overheidsschool en omwille van zijn eigen tewerkstelling op de velden van de voorzitter van de provincieraad van Laghman.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt in ernstige mate ondermijnd doordat hij zich onterecht voordoet als minderjarige terwijl uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij in werkelijkheid minstens vijf jaar ouder is;
- ii) Verzoekers verklaringen omtrent het moment van vertrek uit Afghanistan bevatten vergaande inconsistenties die de geloofwaardigheid van zijn relaas op manifeeste wijze aantasten;
- iii) Er moeten ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het werk van verzoekers vader als bewaker in een school daar hij (a) geen enkele collega van zijn vader bij naam kon noemen; (b) niet kon aangeven wanneer zijn vader zijn werk in de school aanvatte; (c) geen idee had waarom de taliban een probleem zouden hebben met het werk van zijn vader. Dat hij zelf naar deze school ging en zijn vader soms bijstond in zijn werk maakt dit gebrek aan informatie des te frappanter.
- iv) Het loutere feit dat hij een familielid is van een persoon die vroeger werkte als onderwijzer of in een onderwijsinstelling is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aan te tonen;
- v) Verzoekers verklaringen aangaande zijn vaders ontvoering en de bedreigingen door de taliban bevatten een grote ressem aan vaagheden en onaannemelijkheden;
- vi) Verzoeker kan zijn eigen problemen met de taliban ten gevolge van zijn werk op de landerijen van de voorzitter van de provincieraad niet aannemelijk maken gezien hij (a) dit pas anderhalf jaar na aankomst in België voor het eerst aanhaalde; (b) inconsistent was over deze werkzaamheden en het tijdstip van de bedreigingen; (c) verklaarde de dreigbrieven niet te kunnen lezen, wat tegenstrijdig is met zijn verklaring bij de DVZ en het feit dat hij tot de negende graad naar school ging in Afghanistan; (d) hij geen (begin van) bewijs van de dreigbrieven kon voorleggen;

vi) Zijn ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban wordt verder ondermijnd door zijn povere kennis aangaande de talibancommandant in zijn regio;

vii) Verzoeker legt geen enkel document neer waaruit zijn identiteit kan blijken en legt daarnaast ook tegenstrijdige verklaringen af over de locatie van zijn taskara;

viii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande argumenten niet wijzigen gelet op het feit dat (a) de documenten van verzoekers vader slechts kopieën zijn waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan; (b) uit niets blijkt dat hij een band heeft met de persoon die staat vermeld op deze documenten; (c) de foto's van A. niets zeggen over zijn eigen werkzaamheden of problemen; (d) de situatie van zijn neef in België geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen; (e) de twee enveloppes louter aanduiden dat hij post uit Afghanistan ontvangen heeft; (f) documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is; (g) de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is gelet op de hoge graad van corruptie en vervalsing.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaas te herstellen.

4.4.3.1. Verzoeker legt ter staving van zijn beschermingsverzoek onder meer een kopie van zijn vaders taskara en kopieën van drie van zijn vaders werkdocumenten neer.

Zoals terecht geoordeeld door de commissaris-generaal legt verzoeker geen document neer waarmee hij zijn eigen identiteit kan aantonen, waardoor de verwantschapsband met de persoon waarover hij beweert dat het zijn vader is niet vaststaat. Bovendien legt hij geen consistente verklaringen af omtrent de locatie van zijn taskara wat de nodige vragen doet rijzen bij het feit dat verzoeker deze niet zou kunnen neerleggen. Initieel verklaart hij dat deze in Afghanistan is gebleven (Fiche NMBV, van 15.03.22, pagina 4), maar later geeft hij aan dat hij deze in Griekenland is kwijtgeraakt (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.07.22, punt 26 en NPO, p. 3). Het louter opteren voor één versie van de feiten in het verzoekschrift verantwoordt niet waarom elders een andere versie van de feiten naar voor wordt gebracht. De bewijswaarde van de kopie van de taskara van zijn vader (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), die evenmin een zicht biedt op de verwantschapsband, is zeer relatief enerzijds omdat kopieën gemakkelijk manipuleerbaar zijn door knip- en plakwerk en anderzijds omdat uit algemene informatie blijkt dat Afghaanse documenten vatbaar zijn voor corruptie (AD CGVS, landeninformatie, stuk 2). Verzoeker brengt geen informatie bij die de vaststellingen van de commissaris-generaal zoals weergegeven in de bestreden beslissing doet ontkrachten. De kopieën van de drie werkdocumenten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) spreken zich evenmin uit over enige verwantschapsband. Bovendien is hun bewijswaarde, net zoals de kopie van de taskara, zeer relatief omwille van dezelfde redenen zoals *supra* uiteengezet.

De documenten die tijdens het beschermingsverzoek werden neergelegd, zijn niet van die aard zijn om de appreciatie in de bestreden beslissing te doen wankelen. Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten niet aan een inhoudelijk onderzoek heeft onderworpen, kan hij allermint gelijk worden gegeven. Uit een lezing van de bestreden beslissing en het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker bevraagd werd naar deze documenten (NPO, p. 5) en er ingegaan werd op de bewijswaarde ervan. Verzoeker betwist geenszins dat uit niets blijkt dat hij een band heeft met de persoon vermeld op de documenten, wat de bewijswaarde ervan reeds ten stelligste relativeert. Dat daarenboven uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier nog blijkt dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben, wordt door verzoeker evenmin betwist. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden door de Raad tot de zijne gemaakt en luiden als volgt: *“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De documenten van uw vader zijn enkel kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit niets dat u een band heeft met de persoon van deze documenten. De foto's van A. zeggen niets over uw eigen werkzaamheden of problemen aangezien u nergens zichtbaar bent op deze foto's. Hoe dan ook is het onmogelijk de omstandigheden, tijdstip en plaats te bepalen van dergelijke foto's. Dat u een neef zou hebben die sinds 2015 in België verblijft, doet*

op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit de twee omslagen kan hoogstens worden afgeleid dat u post heeft ontvangen vanuit Afghanistan. Documenten hebben verder slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun relatieve bewijswaarde en de inhoud ervan in deze stand van zaken niet om de verwantschapsband tussen verzoeker en de persoon zoals voorgesteld op de kopie van de taskara vast te stellen. Dientengevolge kunnen die documenten evenmin volstaan om zijn vluchtmotieven, die rechtstreeks verband houden met de tewerkstelling van zijn vermeende vader, om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg wordt verder nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.4.3.2. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat verzoekers onwetendheid omtrent de kernaspecten van zijn vaders tewerkstelling als nachtbewaker in een overheidsschool de nodige twijfels doen rijzen zowel bij de verwantschapsband als bij de geloofwaardigheid van de aard van de tewerkstelling van zijn vader. Verzoeker was niet in staat om antwoorden te bieden op nochtans zeer algemene vragen omtrent zijn vaders werk. Op de vraag van wanneer tot wanneer hij er werkte, antwoordde verzoeker dat hij dit niet weet en hij nog zeer jong was en ook moest hij het antwoord schuldig blijven op de vragen naar de namen van collega's en de namen van de andere leiders (NPO, p. 7). Verzoeker kon voorts niet aangeven waarom de taliban problemen hadden met het werk van zijn vader (NPO, p. 11). Hij beperkte zich ertoe te stellen dat de taliban tegen de overheidsschool waren (NPO, p. 11). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat zijn vader misschien een rol heeft gespeeld bij het verhinderen van een geplande aanslag, heeft hij hier voordien nooit melding van gemaakt. Zijn betoog wordt niet ondersteund door enige vorm van bewijs, waardoor dit niet meer dan loutere speculatie betreft. Zijn beperkte kennis, die niet betwist wordt, valt zeer moeilijk te rijmen met het gegeven dat verzoekers vader dit werk voor een lange tijd heeft uitgevoerd, waar hij verklaarde dat zijn vader deze job uitoefende van toen hij jong was tot aan zijn ontvoering door de taliban (NPO, p. 7). Verzoeker kan zich voor dit gebrek aan informatie evenmin verschuilen achter het feit dat zijn vaders werk als veiligheidsagent discretie vereiste en dat er waarschijnlijk een bijzonder geheimhoudingsprotocol was. Verzoeker gaf immers tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij een student was op dezelfde school (NPO, p. 7 en 13) en hij samen met zijn vader deze job uitoefende als hij zich ziek voelde (NPO, p. 8). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat verzoeker in zekere mate beschikte over een globale kennis van het werk van zijn vader. Bovendien, zelfs indien zijn vader hem zeer weinig vertelde, mag van hem verwacht worden dat hij al het nodige zou doen om hieromtrent zoveel mogelijk informatie te verzamelen om de tewerkstelling, die per slot van rekening cruciaal is om zijn vrees voor vervolging door de taliban aan te tonen, te staven. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij geen contact heeft met zijn vader en dat hij bijgevolg niet de gelegenheid had om deze zaken met hem te bespreken, nu hij bij de vragenlijst van het CGVS initieel had aangegeven dat zijn vader nog thuis verbleef (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.07.22, punt 13A). Bijgevolg kan er worden getwijfeld aan verzoekers verklaring dat er geen contact is met zijn vader omdat hij zich zou moeten schuilhouden voor de taliban. Bovendien verklaart hij, ondanks het gebrek aan telefoon en de moeilijke verbinding met Afghanistan, dat hij via zijn oom en neven toch maandelijks of om de twee weken contact heeft met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 4 en 5), waardoor hij alleszins in de mogelijkheid was om zich omtrent voorgaande elementen te bevragen. Dat hij klaarblijkelijk naliet te doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hiernaar gevraagd ter terechtzitting geeft verzoekers raadvrouw aan niet op de hoogte te zijn van de huidige contacten die verzoeker zou hebben met zijn thuisfront.

Verzoeker betwist vervolgens niet dat zijn verklaringen voor het overige getuigen van vaagheden en onwaarschijnlijkheden en dit voor wat betreft de bedreigingen tegen zijn vader, de identiteit van de belagers en de omstandigheden van de ontvoering van zijn vader. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig, worden door verzoeker niet betwist, en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: "(...) *Vervolgens bleef u ontzettend vaag over wie exact achter u vader aanzat en hoe dat contact dan juist*

verliep. Gedurende het persoonlijk onderhoud kon u enkel bevestigen dat het over 'de taliban' ging, maar kon u verder geen enkele duiding geven over de identiteit van de belagers van uw vader (NPO, p. 10). Het is opmerkelijk dat iemand die volgens u 'per maand of per week' bedreigd wordt door de taliban, geen idee heeft over wie hem lastig valt noch tracht om de identiteit van deze personen te achterhalen (NPO, p. 10). Uw vader gaf een nummer door aan de 'national security' – niets meer dan een blote bewering aangezien u hier geen enkel (begin van) bewijs van neerlegt) - maar ondernam verder niets om meer te weten te komen over zijn belagers (NPO, p. 10). (...). Tot slot, bevatten uw verklaringen ter zake een groot resem aan vaagheden en onaannemelijkheden. U schatte de frequentie van de bedreigingen van uw vader vaagweg op éénmaal per maand of éénmaal per week (NPO, p. 10), u wist niet of andere collega's van uw vader op deze school ook met bedreigingen te maken hadden (NPO p. 12, 13), noch waarom de taliban überhaupt problemen had met het werk van uw vader (NPO, p. 11), noch waar uw vader naartoe ging direct na zijn vrijlating (NPO, p. 9). U verklaarde dat de taliban uw vader na zijn ontvoering simpelweg 'te voet' naar huis liet gaan, wat betekent dat hij exact zou kunnen beschrijven waar dit kamp ligt (NPO, p. 9, 12). Dit is des te frappanter aangezien u beweerde dat er nog andere overheidsmedewerkers bij uw vader gevangen waren (NPO, p. 12) waardoor niet kan worden ingezien hoe de taliban wisten dat uw vader hun locatie geheim zou houden. Dergelijke werkwijze van de taliban oogt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk. (...)." Verzoeker kan de commissaris-generaal bezwaarlijk een slechte communicatie en weinig begrip verwijten nu hij hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewag maakt. Evenmin wijst hij erop dat het gehoor niet goed verlopen zou zijn. Hij heeft bovendien geen verdere ophelderingen gevraagd aan de *protection officer* en niets wijst erop dat het gehoor dermate verstoord was dat hij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zich beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek.

Verder ondermijnen de vele tegenstrijdigheden in zijn verklaringen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Zo kan verzoeker geen duidelijkheid scheppen over het moment waarop hij Afghanistan precies verlaten heeft en het moment waarop zijn vader ontvoerd werd door de taliban. Hij verklaart initieel bij de DVZ dat hij vertrokken is uit Afghanistan ongeveer één maand na de ontvoering van zijn vader (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst CGVS 20.07.22, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud voert hij aan dat zijn vader ontvoerd werd in de zomer, meer dan een jaar vóór de machtsovername door de taliban, die plaatsvond in augustus 2021 (NPO, p. 9). Dit komt ongeveer overeen met zijn eerste verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin hij vertelt dat hij vertrokken is in juni of juli 2020 (NPO, p. 5). Bij de DVZ geeft hij echter ook nog een andere versie van de feiten, namelijk dat hij ongeveer 15 maanden eerder is vertrokken, wat neerkomt op april 2021 en dus een discrepantie van bijna een jaar betreft (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.07.22, punt 33). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij dat hij het land verliet gedurende de zes dagen dat zijn vader werd vastgehouden (NPO, p. 9). Dit komt niet overeen met zijn eerdere verklaring dat hij één maand na de ontvoering was vertrokken. Verzoeker wijkt nadien zelfs nog verder af van de eerder aangegeven data. Toen de *protection officer* hem aanspoorde te vertellen over de problemen van zijn vader, preciseert hij namelijk dat zijn vader in 2021 werd ontvoerd (NPO, p. 10), hetgeen al helemaal niet meer consistent is met wat hij eerder had verklaard. Later verandert verzoeker het geweer opnieuw van schouder door aan te geven dat hij reeds vertrokken was uit Afghanistan toen de taliban zijn vader hadden meegenomen (NPO, p. 11). Waar de *protection officer* hem wijst op de verschillende inconsistenties, legt hij uit dat hij veel stress had, bij de DVZ niet zo goed wist wat hij moest zeggen en bevestigt hij opnieuw hetgeen hij eerder had gezegd, namelijk dat hij vertrokken was tijdens de zes dagen dat zijn vader werd vastgehouden (NPO, p. 11). Hierna past hij wederom zijn verklaring aan en meent hij dat hij ongeveer 25 dagen of een maand na de ontvoering van zijn vader vertrokken is uit Afghanistan om dan in dezelfde zin zichzelf nogmaals tegen te spreken door te verklaren dat hij Afghanistan verliet vóór zijn vader ontvoerd werd (NPO, p. 12). Dat verzoeker zowel zijn vertrek uit Afghanistan als de ontvoering van zijn vader niet kan plaatsen in de tijd, tast de geloofwaardigheid van zijn relaas ten stelligste aan. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker dermate belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren.

Hij legt voorts nog meer wisselende verklaringen af. Gevraagd of de taliban zijn vader ooit direct hadden geconfronteerd, antwoordt hij ontkennend en stelt hij dat dit enkel gebeurd was bij de ontvoering (NPO, p. 10). Dit spreekt hij echter op twee punten tegen. Ten eerste had hij al vermeld dat de taliban zijn vader soms bezochten als hij op de school aan het werken was (NPO, p. 9). Ten tweede, toen het ging over de dreigbrieven die zijn vader had gekregen, verklaart verzoeker dat ze de brief ofwel aan de deur legden ofwel persoonlijk aan zijn vader gaven (NPO, p. 10). Wanneer de *protection officer* vervolgens opmerkt dat er dus wel degelijk direct contact was tussen zijn vader en de taliban, antwoordt hij dat ze inderdaad de brieven zelf kwamen afgeven, maar dat hun gezichten verborgen waren (NPO, p. 10). Verzoeker is evenmin consistent over de verblijfplaats van zijn vader. Zo herhaalt hij tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende keren dat zijn vader ondergedoken leeft en van plek naar plek reist (NPO, p. 4 en 9), terwijl

hij bij de vragenlijst van het CGVS had aangegeven dat zijn vader nog thuis verbleef (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.07.22, punt 13A). Geconfronteerd met dit verschil, antwoordt verzoeker dat hij in het begin niet veel problemen had, maar nu wel gezocht wordt (NPO, p. 15). Door ook in het verzoekschrift te volharden in één versie van de feiten, namelijk dat zijn vader amper op dezelfde plek verblijft en nauwelijks naar huis gaat, is hij niet in staat om voormelde tegenstrijdigheden te doen opheffen. Hij is evenmin in staat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te doen herstellen.

Dat hij na zijn aankomst in shock was door zijn behandeling in Griekenland, waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om consistente verklaringen af te leggen, betreft niet meer dan een loutere *post-factum* bewering, die op geen enkele manier door andere objectieve elementen wordt gesteund en niet wordt weerhouden. Verzoeker legt immers geen enkele (medische) stukken neer waaruit kan blijken dat zijn cognitief vermogen dermate was aangetast zodat hij verhinderd werd de hem gestelde vragen te beantwoorden op de verschillende momenten waarop hij verklaringen diende af te leggen. Bovendien werd verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen, waarop hij antwoordde: "het ging goed" (NPO, p. 2).

Voorts kunnen verzoekers tegenstrijdigheden met zijn verklaringen op de DVZ niet vergoelijkt worden door de bewering dat hij het kort moest houden en dat hij daar niet in staat was om alles te vertellen. Het loutere feit dat er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant. In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Zoals terecht ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt bovendien uit het administratief dossier dat zowel de CGVS-vragenlijst als de verklaring bij de DVZ in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen, dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst en verklaring 20.07.22) en hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het verhoor op de DVZ goed is verlopen (NPO, p. 2).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog opmerkt dat hij geen bijstand had van een advocaat en hierdoor geen essentiële inlichtingen heeft gekregen of opmerkingen heeft kunnen geven op het persoonlijk onderhoud, blijkt uit artikel 19 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de verzoeker om internationale bescherming vrij is om te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens zijn interview. Bijgevolg kan er verwacht worden dat verzoeker zijn raadsman op de hoogte brengt van het interview indien hij bijstand wenst. De vaststelling dat hij dit blijkbaar nagelaten heeft te doen, is volledig aan hem zelf toe te schrijven. Bovendien mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt ook voor een gehoor zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de (ontstentenis van) bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij het CGVS. Verzoeker toont evenmin aan dat er gedurende dit persoonlijk onderhoud fouten zouden zijn gebeurd of dat de beslissing anders zou zijn geweest indien hij wel vergezeld was geweest van een advocaat of vertrouwenspersoon.

Ook de bewering dat verzoeker slechts beschikt over een laag opleidingsniveau, een beperkt geheugen en concentratieproblemen kan niet worden aangenomen als verschoning voor zijn zeer vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Van iemand

die laaggeschoold is, kan eveneens worden verwacht dat hij doorleefde en coherente verklaringen aflegt over belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont verder niet aan dat het gebrek aan scholing zijn verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is eenduidige en overtuigende verklaringen af te leggen over die aspecten die de kern van zijn asielaanvraag betreffen. In het gehoorverslag kan overigens worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de tewerkstelling van zijn vader, wat hem zou zijn overkomen ingevolge deze tewerkstelling en over wat hij vreest dat hem zal overkomen bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker toont niet *in concreto* aan welke vragen hij niet in staat zou zijn geweest om te beantwoorden en op welke wijze de manier dat hij werd ondervraagd hem verhinderd heeft om verklaringen af te leggen. Dat hij door zijn vele afwezigheden en de organisatie van het Afghaans onderwijs een lager opleidingsniveau heeft en niet kan lezen of schrijven, kan voorts ernstig worden betwijfeld, zoals ook *infra* wordt aangetoond.

4.4.3.3. Uit het geheel van voorgaande blijkt afdoende dat i) de familieband met de persoon van wie verzoeker beweert dat die tewerkgesteld is geweest als nachtbewaker bij de overheidsschool niet bewezen is en ii) zijn verklaringen hieromtrent evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht. Aldus stelt zich de vraag naar het risico dat verzoeker zou lopen als familie van een persoon die vroeger tot de veiligheidsdienst van een school behoorde, in beginsel niet.

Voor de volledigheid en ten overvloede blijkt uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse overheid. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt, daar verzoeker niet kan aantonen dat zijn vader zich effectief moet schuilhouden en de taliban zijn linkerarm gebroken hebben (NPO, p. 8 en 9). Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat er na zijn vertrek uit Afghanistan niets meer is gebeurd met de rest van zijn familie (NPO, p. 4 en 8) en heeft verzoeker geen éénduidig zicht geboden op zijn contacten met zijn vader (zie *supra*).

4.4.3.4. De commissaris-generaal heeft op goede gronden geoordeeld dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij bedreigd werd door de taliban omwille van zijn eigen tewerkstelling op de landerijen van de voorzitter van de provincieraad van Laghman, A.A. (NPO, p. 3, 6 en 13).

Verzoeker verklaart dat hij maandelijks of elke twee maanden dreigbrieven ontving van de taliban (NPO, p. 13). Hij is echter niet in staat documenten neer te leggen die zijn verklaringen over de dreigbrieven ondersteunen. Zijn verklaringen over de dreigbrieven zijn evenmin consistent. Op de vraag wat er in die brieven stond, legt hij uit dat hij niet kon lezen (NPO, p. 13). Nochtans verklaarde hij tijdens het interview bij de DVZ wel degelijk te kunnen lezen en schrijven (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.07.2022, punt 11) en voegt hij toe dat hij tot de derde graad middelbaar onderwijs naar school is gegaan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.07.2022, punt 11). Tijdens het persoonlijk onderhoud spreekt hij voorgaande gezegden weliswaar tegen. Hij geeft plots aan tot de negende graad naar school te zijn gegaan (NPO, p. 3 en 14). Toen de *protection officer* hem confronteerde met zijn verklaringen bij de DVZ, legt hij uit dat hij slechts voor vier uur naar school ging en het niveau niet zo hoog lag (NPO, p. 14). Ook in zijn verzoekschrift stipt hij aan dat het onderwijs in Afghanistan niet te vergelijken valt met dat van in België en dat hij daarenboven niet dagelijks naar school ging, lange periodes afwezig was waardoor hij het moeilijk had om een zeker niveau te halen en bijgevolg niet kon lezen of schrijven. Door zonder meer een bepaalde versie van zijn verklaringen als waar te bestempelen, zonder een verklaring te bieden voor zijn andersluidende verklaringen, is hij niet in staat de tegenstrijdigheden op te heffen.

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen de overige motieven betreffende zijn eigen werkzaamheden op de landerijen van de provinciegouverneur en de bedreigingen van de taliban. Daar die motieven onbesproken worden gelaten en zij pertinent en draagkrachtig zijn, worden zij integraal overgenomen: "*Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u zelf ook dreigbrieven van de taliban gekregen te hebben ten gevolge van het werk dat u deed op de landerijen van de voorzitter van de provincieraad van Laghman, A.A.A. (NPO, p. 13). Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u dit werk en problemen niet heeft vermeld in uw eerdere interviews bij uw registratie en bij de DVZ, noch toen u gevraagd werd uw volledige vluchtrelaas uiteen te zetten (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 15/03/2022, p. 4; vragenlijst CGVS, vraag 3.5, 3.7, 3.8; NPO, p.13). Er mag nochtans verwacht worden dat u deze werkzaamheden en persoonlijke bedreigingen zou vermelden wanneer u de kans werd*

geboden uw redenen voor uw vertrek en uw asielmotieven toe te lichten. De vaststelling dat u deze gebeurtenissen pas anderhalf jaar na uw aankomst in België voor het eerst aanhaalde, doet dan ook op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel deze werkzaamheden als de bedreigingen ten gevolge ervan. Voorts gaf u tegenstrijdige verklaringen over deze werkzaamheden en het tijdstip van de bedreigingen. U beweerde immers dat u dit werk uitvoerde tot ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 14), dat u ongeveer maandelijks of elke twee maanden een dreigbrief kreeg waarvan de laatste in februari of maart 2021 (NPO, p. 14) en dat de maïs geoogst werd net voor uw vertrek (NPO, p. 14). Aangezien uit objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de maïs in uw regio geoogst wordt in de maand oktober, is dit onverenigbaar met uw verklaringen omtrent het tijdstip waarop u bedreigd werd alsook met uw – uiteenlopende - verklaringen omtrent het moment waarop u Afghanistan verliet (zie boven). Deze ernstige incoherentie doet dan ook wederom sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze werkzaamheden en de persoonlijke bedreigingen door de taliban.”

Ook de neergelegde documenten zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker legt tien foto's neer die allemaal betrekking hebben op zijn werkgever A.A. (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Verzoeker kan hiermee zijn eigen werkzaamheden of problemen niet aantonen gezien hij niet te zien is op de foto's. Bovendien bieden dergelijke privé-foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en zijn zij, zowel gelet op hun inhoud als hun zeer relatieve bewijswaarde niet van die aard om de beweerde vrees van verzoeker aannemelijk te maken.

4.4.3.5. Verzoeker betoogt nog dat het feit dat hij geen namen kan noemen van talibanleden die in de regio werkzaam waren geenszins uitsluit dat hij het slachtoffer is van de taliban en dat zij nu eenmaal niet in het openbaar handelden. Verzoeker heeft nochtans verklaard dat zowel zijn vader als hijzelf verschillende keren werden lastiggevallen door dreigbrieven en telefoontjes vanwege de taliban (NPO, p. 9, 10 en 13). Bijgevolg kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zouden proberen achterhalen wie er in het dorp met hen geaffilieerd was, te meer gezien zijn vader zelfs ontvoerd werd door 6 of 7 leden (NPO, 11). Zoals reeds hierboven uiteengezet heeft verzoeker nog steeds contact met zijn familie (NPO, p. 2). Hij was dus in de mogelijkheid om te vragen om de identiteit van de belagers te achterhalen, maar laat volledig na dit te doen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vrees voor de taliban nog verder op de helling plaatst.

4.4.3.6. Tot slot heeft verzoeker aanvankelijk verklaard dat hij minderjarig was. Verzoeker heeft echter geen beroep ingediend tegen de beslissing van de FOD Voogdij van 12 april 2022 waaruit blijkt dat verzoekers leeftijd op 22 maart 2022 bepaald werd op 23 jaar. Meer nog, overeenkomstig het “*privilège du préalable*” wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit zou blijken dat verzoeker tegen voormelde beslissing een beroep zou hebben aangewend bij de Raad van State. Verzoeker kan zijn beroep bij de Raad niet aanwenden om eveneens het resultaat van de medische test te betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Het louter volharden in zijn initieel verklaarde leeftijd is geen dienstig betoog. Zoals *supra* uiteengezet, kan zijn jeugdige leeftijd geen verschoning bieden voor zijn tegenstrijdige, vage en inconsistente verklaringen.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij, ondanks zijn eerder kort verblijf in het westen, diep verwesterd is, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken

en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Verzoeker zet omtrent zijn verwestering uiteen dat hij al enige tijd afstand had gedaan van de traditie en de strenge zedenleer van de taliban. In dat verband wijst hij op het feit dat hij in Afghanistan school liep bij een staatsschool waardoor het volgens hem heel gemakkelijk was om zich aan te passen aan de westerse levenswijze.

Op basis van de resultaten van de leeftijdstest kan er worden aangenomen dat verzoeker 23 jaar was toen hij in België aankwam. Heden wordt hij geschat de leeftijd van 24 jaar te hebben en verblijft hij net

geen twee jaar in België. Verzoeker heeft aldus zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende nog geen twee jaar weegt *in casu* geenszins op tegen zijn verblijf in Afghanistan gedurende ten minste 18 jaar. *Supra* werd reeds aangestipt dat verzoeker niet consistent is over het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten. Alleszins beschikt verzoeker nog over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart immers dat hij via zijn oom en maternale neven nog contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (NPO, p. 4).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar het feit dat hij in Afghanistan school liep bij een staatschool waardoor het volgens hem heel gemakkelijk was om zich aan te passen aan de westerse levenswijze, maakt niet aannemelijk dat zijn thans aangenomen levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan*

het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad er opnieuw op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van

het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEDDocumenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies

Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Voor de provincie Laghman bestaat geen reëel risico dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart uit de stukken van het rechtsplegingsdossier geen individuele elementen die ertoe lijden dat verzoeker bij terugkeer naar Laghman een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO